

Ufó a nevem, újságíró vagyok. Több ízben írtam már arról, hogy mennyire kamu ez a hatalmas kanyaróbotrány, mennyire erőltetett és mennyire hamis. Hogy ne csak írjak róla, hanem **legyen saját tapasztalatom is** vele, a Jóisten adott nekünk kanyarót, hogy hadd lássuk, milyen.

Vigyor fiunk, az egyetlen beoltatlan a családban, összeszedte ezt a rendkívül halálosnak ismert betegséget, mely ellen ha nem oltatod be a gyereked, elveszi a gyámhatóság, s még 1000 lejre meg is büntetnek.

Ne nevessetek, így hallották kollégáim a rádióban, nagyon meg is ijedtünk, mikor mesélték.

Kretén ország. Nem képesek az állandó oltóanyag-hiányt megoldani, nem képesek a veszélyeztetett, alultáplált gyerekek kérdését megoldani, de **a rádióban fenyegető kampányt indítani** a másképp gondolkodó szülők ellen, arra képesek, arra van pénz. Mindegy, térjünk vissza, itt van Vigyor kanyarójának története, napokra szedve:

Július 7– 9., péntek– vasárnap.

Gyerekfesztivál valahol Maros megyében. Ezervalamennyi ember, többszáz gyerek. Valószínűleg Erdély legnagyobb beoltatlangyerek-sűrűsége, ha a cigánykolóniákat nem számoljuk. Sátorozunk, mit sem sejtve.

Tőlünk néhány méterre fekszik egy beteg felnőtt, magas lázzal. Nem tudja, hogy kanyarós, mással kezelik. Udvarhelyi mentős, úgy szedte össze szegény a kanyarót, hogy beteg embereket szállított. Na, de legalább hazai vírust szed össze Vigyor, nem valami idegent.

„Egyél hazait” – jut eszembe a reklám. Ez fontos nálunk a családban, mert tudatosan fogyasztunk, a helyi termékeket mindig előnyben részesítjük, és másoknak is ajánljuk. Ezt a jó fincsi udvarhelyi kanyarót nem is kell ajánlgatnunk, mert úgylis többen vevők rá, a szomszéd sátorban lakó szentgyörgyi ismerőseink is, és az asszony vásárhelyi Facebook-ismerősei is beszerzik, s ki tudja még hányan mások, akikről mi nem is tudunk.

Július 17., hétfő.

Vigyor kezd nyugós lenni, belázasodik.

Július 18., kedd.

Még mindig lázas, elkezd köhögni is.

Július 19., szerda.

Még mindig köhög, lázas, elkezd folyni az orra, tüsszög, s pöttyös a torka. Megérkezik mama Vásárhelyről. **Felmegy a gyerek láza 38 fölé.** Éjszaka végig lázas. Megy a hasa.

Július 20., csütörtök.

Mama próbál lobbizni, hogy vigyük el a gyereket az orvoshoz, adjon neki valami orvosságot, hogy ne szenvedjen szegény.

Egy láz és egy hűlés miatt mi nem szoktunk elszaladni az orvoshoz, általában a láz kigyógyítja a gyereket. Csak akkor megyünk orvoshoz, ha valami gyanús van, amit nem tudunk

megmagyarázni.

Azonban ezúttal, hogy ne halljam két napig anyám száját, s nehogy szívinfarktust kapjon nálunk a sok idegeskedéstől, **megígérem, hogy elviszem délután a gyereket a családorvoshoz**, oszt felír valami gyulladáscsökkentőt, amit úgysem adunk be, s kész.

De az is lehet, hogy már nem ír fel semmit a családorvos, mert kezd ismerni már minket, s eléggé jó fej ahhoz, hogy megkérdezze, van-e még otthon az öt évvel ezelőtt felírt Ibalginból, ha véletlenül éjjel nagy gond lenne, legyen mit beadjunk.

Vigyor délelőtt tejet iszik, s az asszony észreveszi, hogy **az egész szája teli van fehér pöttyökkel**. Olyan grízszerű valamivel. Na, ez már aggasztó, ilyenel még nem találkoztunk, ezért már mi is elvinnénk az orvoshoz, hadd nézze meg. Délben elindulunk az orvoshoz. Az autó nagyon kattog elől. Megállnék az autószervéznél, de nincs időnk, elkésünk a dokinénitől.

A doktor néni belenéz a gyerek szájába, picit vizsgálódik, majd elkezd megírni komolyan a küldőcédulát. Ez nagyon kanyarónak néz ki, mondja. Épp a legjobbkor, mondom mosolyogva.

Nem úgy van az, szól hozzám aggódó szemekkel, ennek lehetnek komplikációi is. Próbálom picit megnyugtatni, de nem akarok nagyon ellentmondani neki, nagyobb a tudása e téren, mint a mienk, bizonyára megvan az oka az aggodalomra.

Mondhatnám azt is, hogy túl aggódó, de mondhatnám azt is, hogy mi vagyunk túl lazák. Az igazság az, hogy mi szeretjük őt így, mindenestől, aggodásostól, ő pedig elvisel minket olyanoknak, amilyenek vagyunk, ami **nem kis dolog** ebben a mai orvostársadalomban.

Mi azt valljuk, hogy betegség volt is, lesz is, és egy betegség sincs hiába, a betegségek szerves részei életünknek, **nem kell túllihegni őket, kivéve, amit kell.** Na, ezért a magatartásunkért az orvosok java vagy jól leszidna, vagy jól megalázna, de a mi doktornénink elvisel minket, sőt, sokszor még kedvesen mosolyog is nekünk, ezért nagyon szeretjük őt. Búcsúzunk tőle, fogjuk a küldőpapírunkat, s elindulunk a városba.

Nagyon zakatol az autó. Imádkozom, hogy a szervízig bírja ki. Mind nézem, nem-e esik ki a jobb első kerék. A jobb keréknél kicseréltek valami kart egy hónappal ezelőtt. Rá kevéssel furcsa zajokat vett észre az asszony, s két napja, mikor azok erősödtek, megnéztem a kereket, láttam, picit ferdén áll, a gumi is jobban kopik a szélén.

Elvittem az autót a szerelőhöz, azt mondta, igen, rövid az a kar, beszélt az alkatrészforgalmazóval, rossz kart hoztak véletlenül, rendelnek újat, s kicserélik. Kérdem, járhatok addig nyugodtan az autóval, nem fog kiesni a kerék? Nem, nem, mehetek bátran. Most megyek, de úgy zörög az autó eleje, hogy nagyon imádkozom, bírja ki a szerelőig. Nem bírja ki, kétszáz méterrel előtte **egyszer csak elgurul a bal első kerék.** Hű, villan belém, itt a baki, mi mind a jobb kereket néztük, azt gyanúsítottuk, a bal kerékre nem figyelt senki.

Július 21., péntek.

A gyerek szemmel láthatóan fáradtabb, gyengébb. A szeme olyan kisírt pirosasnak tűnik, mintha egész éjjel hegesztett volna, pedig az anyja szerint egész éjjel szopott. Ez jellegzetes tünete a kanyarónak, írja is a könyv a vöröslő szemeket a kezdeti tünetek között.

Bemegyünk a kórházba reggel. Látom, hogy a részleg várótermében ketten üldögélnek, nem megyünk be, küldök egy sms-t a dokinéninek, hogy kint keressen, ha sorra kerülünk. Pár másodperc múlva kijön a cigányné a váróteremből, s nagyon alázatosan, félénken mondja, hogy nyugodtan menjünk be, mert nem fertőz a gyerek, csak ellenőrzésre jöttek be, s mutat a széken üldögélő tizenéves suhanc felé.

Mondom neki, hogy elhiszem, hogy ő nem fertőz, de mi igen, s pont azért nem megyünk be, hogy ne fertőzzük meg őket.

Eltelik még egy perc, egyszer csak megjelennek mindketten az épület előtt, s ugyanazzal a békés szerénységgel közli az anya, hogy ők inkább kijönnek, s menjünk mi be, hogy ülünk le.

Jönne, hogy megöleljem őket, olyan aranyosak, csak Vigyor ott van az ölemben. Meggyőzőm őket nagy nehezen, végül már szinte parancsolva, hogy menjenek nyugodtan vissza, mert jól vagyunk itt.

Egyszer csak behív a doktor néni. Ismét megvizsgálja Vigyort, meg is hallgatja. A tüdeje még mindig rendben, a jelek még mindig kanyaróra utalnak. Ezt azért írom így, mert habár az orvos úgy kezel, mint szinte biztos kanyarós esetet, az asszisztens néni, akinek magabiztos, matrónaszerű viselkedéséből lehet érezni a korát, régiségét és az osztályon betöltött státuszát, felvilágosít, hogy akkor mondhatjuk csak, hogy a gyerek kanyarós, ha ezt a vizsgálat igazolta.

Vizsgálatot pedig csak a kiütéstől számított harmadik-negyedik napon levett vérrel érdemes végezni, szóval egyelőre csak gyanú áll fent. Komoly gyanú, nem akármilyen.

Kitöltik a papírokat, ismét hazaengednek. Gyógyszert továbbra se szedjük, kivéve az A-vitaminos cseppeket, azokat a WHO is ajánlja, mondja az orvos.

A papírunknak még műanyag fóliát is ad az asszisztens néni, ezt jó jelnek veszem, kegyeibe fogadott. Mikor megyünk ki, Vigyor integet a néniknek. Ó, nincs baj, vonják le a következtetést a nénik, **amíg a gyerek integetni tud és akar, nem lehet nagy baja**.

Hazamegyünk. A nap folyamán elindul a foltosodás a nyaka körül, az állán és a hasa két oldalán. Olyan kinézete van, mintha rózsahimlő lenne. Az egész nap lázasan szopó, s egyik alvásból a másikba átszenderülő gyereket látszólag zavarja a fény, behúzott sötétítőkkal ülünk egész nap.

Alig tud aludni a köhögéstől. Szopni is alig tud a köhögéstől és torokfájástól. Megy a hasa is. Ez a legnehezebb nap. Nem nekünk, a gyerekeknek. Látszik rajta, hogy kómás, hogy küzd a betegséggel.

Az is látszik, hogy meg fog birkózni vele. Mondtam már, hogy a kanyaró elég pontos betegség, **napra pontosan lehet tudni, mi fog történni**, így mi is tudjuk, hogy egy napon belül ki fog ütni, és amint kiütött, enyhül a dolog. A jelenlegi

fázis a legdurvább, és ha most, kiütés előtt nem megy fel 39 fölé a láza, akkor nagyon valószínű, hogy nem lesz a lázzal problémánk.

Július 22., szombat.

Reggel összetapadt szemekkel, de már derékig foltosan ébred Vigyor, immár kanyaró jellegű foltokkal. Átküldök facebookon néhány képet a doktor néninek, azt válaszolja, hogy „tipikus”. A láz mérséklődött 37 körülire, az is tipikus.

Abban maradunk, hogy ha valami gond van, hétfőn viszem be a kórházba. Ha nincs semmi baj, akkor csak kedden, hogy vegyenek vért az analízisekhez. Eléggé köhög a gyerek, éjszaka hányt is a köhögéstől, de orrleszívással mérséklődött annyira a köhögése, hogy aztán nyugodtan tudtunk aludni. Ha azt nyugodt alvásnak lehetett nevezni. Ma többet szopik, és többet is van ébren, a szemeit is kezdi nyitogatni. Amikor alszik, elvárja, hogy valamelyikünk mellette legyen, igényli a közelségünket. De leginkább a didi közelségét. Álmából folyton felriad, s leellenőrzi, hogy ott vagyunk-e.

Délután visszaugrik a láza 38 körülire, kezdenek megjelenni a foltok a térdén is. A köhögése

enyhül. Keveset pisil és kakál, pisije büdös, kakája nyálkás és zöldes. Taknya sűrű, tapadós. Folyton piszkálja magát, vagy régi sebeit vakargatja, vagy a szájából próbálja leszedni a bőrt. Egyre akaratosabb, hisztizik, hogy ki akar jönni velem a házból, de közben **olyan gyenge, mint egy rongybab** a, ülni sem akar, nemhogy állni.

Július 23., vasárnap.

A fején kezdtek halványulni a foltok és a lába rücskösödött ki. A láz lejjebb ment, a szeme is javult. Feltétlenül el akart jönni velem óvodafelújító kalákába. Bilibe akart pisilni. Még mindig didinap van, de este már kanállal meg lehet etetni. Jobban van, egyre aktívabb.

Július 24., hétfő.

Lóg az anyján, erőszakosan viselkedik, ha le akarjuk szedni róla. Ha elalszik az ölében, s lerakja, azonnal felébred és morog vagy sikít. Pedig az asszonynak dolgoznia kell, nem tud betegszabadságot kivenni, mert aki tudná őt helyettesíteni, az is szabadságon van. Elég kellemetlen úgy dolgozni egész nap, hogy egy gyerek lóg a karjaidban, panaszkodik is az asszony, hogy szakad meg.

Julius 25., kedd.

Reggel bemegyünk a kórházba. A szokásosnál többet álldogálunk a bejárat előtt, van időnk szemügyre venni alaposabban a karantént jelző stoptábla-plakátot a fertőző osztály ajtaján.

Nagyon aranyos az apróbetűs rész, tipikus google translate, azt mondja, hogy: „Rekesz, hogy orvosi segítséget társított fertőzések megelőzésére”. Jön egy zseniális ötletem, kellene indítsunk egy rovatot, vagy akár egy lapot is, melyben **országos híreket fordítunk le guglival**, vagy helyi magyar híreket átfordítatunk más nyelvbe, majd vissza. Tiszta jó humorrovat lenne.

Az éjszaka egyre szeszélyesebbé válik, a babák köldök fényén sem rücskös már. Szopik kegyetlenül,
Julius 26., szerda.

Személtapáttal szedi össze a sok legót. Jaj, Istenem, add, hogy a másik két gyerek is kanyarós legyen, s **ne legyen többet problémánk a mindennapos legőösszeszedéssel**, melyet gyakran csak erőből tudunk megoldani.

Este az asszony erősen nyafog, úgy fáj a háta, hogy nem bírja magát. Elviszem őt a permanencia központba, hogy nézzék meg, nehogy valami komoly baja legyen. A doktor néni szerint görbe a gerince, tornászni kellene és gyógyfürdőre menni. Felír egy gyulladáscsökkentő krémet is.

Nagyon jó a szer, már felírással is hat, reggelre az asszony sokkal jobban van, pedig **még ki sem váltottuk a receptet**

. Augusztusban szabadsága lesz, nem fogunk elmenni a húgomhoz kirándulni a tervek szerint, hanem úgy érzem, hogy ovifelújító kalákázni fogunk, s a Szejkére fogunk járni kádfürdőzni, gyógyulni.

Vigyort egyébként sem lenne jó tömegbe vigyük még pár hétig, mondja egy régebbi doktornőnk, aki már csak Kolozsváron rendel, mert ha ő nem is fertőz már, nagy az esélye, hogy legyengült immunrendszere miatt összeszedjen mindenféle más betegséget.

Július 27., csütörtök.

Vigyor egy bottal kergeti a nagyobbakat a házban. Ezt a pillanatot kinyilvánítjuk a betegség végének, felavatjuk és elnevezzük valami neves nagy magyarról. Hurrá! Vigyor meggyógyult.

Július 28., péntek.

A doktor néni Facebook-on átküldi a laborvizsgálatok eredményét, amiből kiderül, **igenis, kanyarós volt Vigyor.**

Ettől kezdve státuszt vált, már nem csak egyszerű holmi kanyarógyanús, hanem rendes, tisztességes kanyarós. Ünnepel a család.

Július 30., vasárnap.

Egy barátom, akinek felesége nemrég szült, meséli, hogy a feleségét hányszor megalázták az elmúlt napokban az orvosok az újszülött osztályon, amiatt hogy nem akarta beadatni ott a kórházban az oltásokat.

Csúnyán beszéltek vele többször, megfenyegették, hogy törvény előtt fog felelni, hogy büntetést kell majd fizetnie, s hasonlók. Pont **ez kell egy frissen szült anyának, semmi másra nem vágyik**, csak arra, hogy megalázzák. Barátom nem tett panaszt sehol, kicsit szégyenlős szegény, inkább magát emészti meg tehetetlen dühében.

Július 31., hétfő.

Mondja főnököm gyűlés után, hogy egy kolléganőm hallotta a rádióban, hogy a gyámhatóság

elveheti a gyereket és megbüntethet, mert nem oltattam be kanyaró ellen. Állítólag van egy kemény kampány a rádióban, folyamatosan nyomják. Hogy mire nincs pénz ebben az országban! Saját pénzünkön rémisztgetnek minket ahelyett, hogy felvilágosítanak és informálnak.

Augusztus 1., kedd.

Behívat a doktor néni, hogy vegyem el a papírt, amit visszavigyek a családorvoshoz a küldőcéduláért cserébe. **Nagyon szexi dolgokat ír a papíron**, az asszonynak a kedvence a „microadenopatie subangulomandibulara si laterocervicala bilaterala”. Megpróbáljuk ezt stoptáblás technikával legoogelfordítani, de a „kétoldalú” szón kívül a többibe belebukik. Jó, hogy véget ért az egész, s a gyerek minden gond nélkül megúsza.

Augusztus 2., szerda.

Írom ezt az anyagot. Így utólag úgy érzem, a kanyaró tényleg nem egy halálos betegség. Nem volt egy könnyű hetünk, de olyan nagyon nehéz sem volt, mint ahogy eleinte elképzeltük, hogy lesz. Az asszonyt jól leszívta a gyerek, de elképzelhető, hogy a szopás enyhítette a betegség lefolyását. A folyamatos szopáson kívül más kellemetlenség nem nagyon volt. Sajnáljuk, hogy a két nagyobb pucák nem kapta el a betegséget. Sajnáljuk, hogy beoltattuk őket kanyaró ellen.

Még mindig azon a véleményen vagyunk, hogy van 3-4 betegség, ami ellen beadatnánk az oltást, de a kanyaró, himlő, mumpsz és egyéb ilyen hagyományos gyermekbetegségek ellen oltást adni butaság, mert több veszélyt rejteget az oltás, mint maga a betegség. És **betegségek nélkül élni lehetetlen**

.

Megpróbáljuk eltörölni a kanyarót, a himlőt és a mumpszot a föld felszínéről, s egyre több gyerek atópiás dermatitiszes, autista, cukorbeteg, leukémiás meg akármi. Nem akarok most ezen sokat lovagolni, megírtam már előzőleg, és most csak annyit tennék hozzá, hogy a véleményünk egy kanyaró után sem változott. A kanyarót most is egy szinte ártalmatlan gyermekbetegségnek tartjuk, fő veszélye abban rejlik, hogy **hihetetlenül tud terjedni, nagyon fertőző**

.

De ha valaki megbetegedett, maga a betegség lefolyása nem olyan világvége veszélyes, **ha a gyerek nem immunbeteg, nem alultáplált, nincs legyengülve nagyon egy másik betegség következtében**

. Javasolnánk az államnak, hogy az oltások erőltetése helyett inkább számolják fel a mélyszegénységet, a rádiós reklámkampányok pénzéből inkább etessék a gyerekeket, mert kanyaróellenes intézkedésként lehet, hogy hasznosabb lenne. S hagyják már abba a felesleges fenyegetést, mert nem tojunk be, sőt.

Napló vége.

Köszönjük a doktor néniknek és segítőiknek a munkájukat és az odaadásukat.

Reménykedünk benne, hogy pár évtized múlva az egész egészségügyi rendszerünk ilyen emberbarát lesz.

Sok sikert és áldást kívánunk további munkájukhoz, reméljük, hamarosan jelentkezünk valami mumpsszal vagy himlővel. Csókolom!